

luthersk Land eller nogen luthersk Kirke før har betraadt. Store Dele af Menigheden føler sig stærkt bundne ved den 1900 Aar gamle Tradition, at kun Mænd bør være Præster, hvorfor Biskopperne alle tilraader at gaa frem med den yderste Varsomhed i denne Sag og at give Menigheden den fornødne Tid til en omfattende Drøftelse og Overvejelse, for at ikke et overilet Skridt skal fremkalde en alvorlig Splittelse indenfor Menigheden. Disse forskellige Udtalelser synes imidlertid ikke at have ændret Kirkeministerens Standpunkt, som er dette, at han fremdeles betragter Sagen som et ydre Anliggende for Kirken og ikke betragter Lovforslaget som noget Brud paa Borgfreden. Naar to Parter har truffet en Overenskomst, skulde de jo helst være enige om, hvad herunder hører. Og naar Ministeren ser, hvor alvorligt denne Sag er blevet taget op i store Dele af Menighederne — jeg tror ikke i den mindst nidkære for vor Folkekirkes Bevarelse — synes jeg, at den højtærede Kirkeminister, selv om han teoretisk maatte fastholde sit Syn, dog maatte erkende, at for de mange andre er det et indre Anliggende og kan give Anledning til Splittelse, og at det for disses Skyld er bedst foreløbig at give noget mere Tid til Sagens Drøftelse, inden man vedtager en Lov. Jeg mener, at den højtærede Kirkeminister — vel uden at ville det — har gjort den danske Menighed en daarlig Tjeneste ved at godkende, at dette Lovforslag er fremkommet under denne Form, navnlig ogsaa ved at undlade at søge Menighedens og de kirkelige Autoriteters Tilslutning til sin Stilling til Sagen. Men Ministeren har neppe heller gjort Kvindesagen nogen god Tjeneste, hvad han maaske har villet tilstræbe, ved at godkende, at dette Lovforslag fremsættes som et rent borgerligt Anliggende, thi derved har Ministeren bevirket, at der har rejst sig en Storm af Uvillie Landet over mod Kravet om Kvindens Deltagelse i kirkelige Embeder, saaledes som vi alle har set. Vi fra Venstres Side ønsker ikke at forbyde Kvinder Adgang til Præsteembeder eller at sætte nogen Bom for Fremtidens Udvikling, men vi ønsker, at der i hele denne alvorlige Sag maa gives Menigheden og Offentligheden den fornødne Tid til ro-

lig og indgaaende Drøftelse, og vi ønsker, at de kirkelige Synspunkter skal have Tid og Lejlighed til at gøre sig gældende, saa at Spørgsmaalet bliver mere afklaret, inden der lovgives paa dette Omraade. Enhver Sag, selv den bedste, har en Tid, som maa siges at være den betimeligste for Sagens lykkelige Gennemførelse, og jeg tror, at det vil være til Gavn baade for Menigheden og for Kvinderne at afvente den Livets Tale, at Menigheden selv kalder paa sin kvindelige Præst, og at der ogsaa er kvindelige Teologer, der føler sig kaldede til at blive Præster, og noget saadant foreligger jo ikke i Øjeblikket. Vi kan altsaa, uden i nogen Maade at ville sætte noget Forbud for Kvindens Stilling nu og i Fremtiden, tilraade og ønske, at de kirkelige Omraader ikke berøres af dette Lovforslag, men at vi paa de kirkelige Omraader bliver ved de bestaaende Love, indtil det er Kristenlivets Krav og Menighedens Tarv, som skriver dette nye Lovforslag paa Kirkens Omraade. Og jeg er da vis paa, at vi vil være lydhøre for denne Tale.

Jeg skal til Slut bringe den højtærede Statsminister en hjertelig Tak, fordi han for sit Vedkommende ved Fremsættelsen af dette Lovforslag har villet bidrage til Gennemførelse af fuld Ligestilling mellem Mand og Kvinde i det borgerlige Samfund, men jeg kan kun finde det beklageligt, at Lovforslaget ikke er blevet begrænset paa den af mig nævnte Maade, og jeg mener at være i Kontakt med det praktiske Liv, naar jeg synes, at det i Øjeblikket vilde have gavnet baade Menighedens og Kvindens Sag bedst.

S. Rasmussen: Jeg kan ikke slutte mig til den hjertelige Tak, som nu lød fra Ordføreren for Venstre (Inger Gautier Schmit) til Statsministeren, idet jeg ikke helt ud kan sympatisere med den Tanke, som ligger til Grund for dette Lovforslag eller i det hele for Kvindens fulde Ligestilling med Manden. Jeg forstaar godt paa en Maade Tanken, men naar den skal gennemføres paa en saadan Maade, at ogsaa Lønnen skal være lige med Mandens, maa man ogsaa kunne sige, at Kvindens Arbejdsevne er lige saa stor som Mandens. Jeg indrømmer fuldt ud,